

Ὁ μὴ ἔχων ἥθος χρηστόν, ὁ ρέπων εἰς ἀνόμους ἐρω-
τικὰς πράξεις: *Γυναῖκα ἀνήθικη. Κορίτσι - παιδί ἀνήθικο.*
Συνών. ἀνάποδος **A 6**, ἀντίθ. ἡθικός, τίμιος.

ἄνηθο τό, ἄνηθον Πόντ. (Χαλδ. κ. ἁ.) ἄνηθο κοιν.
ἄνηθ-θο Ρόδ. ἄν'θου βόρ. ἰδιώμ. ἄνεθο Κύπρ. ἄνηθρο
(Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 191) ἄνηθος ὁ, Αἴγιν.
Κρήτ. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. ἄν'θος Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἄν'θους Β.Εὔβ. Θεσσ. Σάμ. ἄνηθ-θας Ρόδ. Πληθ. ἀνήθ'α
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄν'ηθον.

1) Τὸ φυτὸν ἄνηθον (anethum) τῆς τάξεως τῶν σκια-
δανθῶν (umbelliferae) κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἁ.) Πβ.
ἀγροῖαν'ηθον. **2)** Ἐπιθετικ., ἀδύνατος, ἰσχνός, καχε-
κτικός Κρήτ.: *Ἄνηθο πρᾶμα εἶναι. Πολλ' ἄνηθο 'ν' τὸ*
κωπέλλι.

ἀνηθόσπορος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄν'ηθο καὶ σπόρος.

Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ ἀνήθου.

* **ἀνήκουστα** ἐπίρρ. ἀκουστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήκουστος.

Οὐχὶ ἐξ ἀκοῆς, μετὰ τοῦ ρ. ἔχω: *Ἀκουστα τό 'χ' ἀκόμα*
(δὲν τὸ ἔχω ἀκόμα ἀκούσει). Ἀντίθ. ἀγροῖκητᾶ,
ἀκουστά.

ἀνήκουστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) ἀνήκουστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἁ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀν'ήκουστος.

Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, πρωτάκουστος, συνήθως ἐπὶ πράγμα-
τος κακοῦ ἐνθ' ἄν.: *Ἀνήκουστα πρᾶματα σύνηθ.* Ἀν'ή-
κουστα λόγια λέει Τραπ. || Ποίημ.

*Νύχτα γεμάτη τρικυμὰ καὶ ταραχὲς καὶ ἀντάρες,
κρυφὲς κραυγὲς γυρίζουνε καὶ ἀνήκουστες τρομάρες*

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 79. Συνών. ἀγροῖκητος **A 2**. Πβ.
ἀνάκουστος.

ἀνήκω κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀν'ήκω.

1) Ἀνάγομαι εἰς τὴν κυριότητά τινος ἢ εἶμαι κτημά-
τινος (α) Ἐπὶ ἐμψύχων: Σοῦ ἀνήκω (λέγει ἢ σύζυγος
πρὸς σύζυγον ἢ τάνάπαλιν). *Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει.*

(β) Ἐπὶ ἀψύχων: *Μοῦ ἀνήκει ὁ κῆπος - ἡ περιουσία*
τ' ἀμπέλι - τὸ σπίτι κττ. Γυρεύεις πρᾶμα ποῦ δὲν σοῦ ἀνήκει.

β) Ἀναλογῶ: *Τὰ μισὰ ἀνήκουν 'ς ἐμένα κοιν. Μὴν*
ἔχης παράπονο, ὅ,τι σοῦ ἀνηκοῦσε σ' τὸ ἔδωκα Εὔβ. (Αὐλωνά-
ρ.) **2)** Ἀπροσ. ἀρμόζει, προσήκει πολλαχ.: *'Σ ἐμένα*
ἀνήκει νὰ τὸ κάμω - νὰ τὸ πῶ κττ. 'Σ ἐσένα ἀνήκει νὰ
σιωπᾶς πολλαχ. Ἐν τοῦ ἀνήκει νὰ κάμνη ἔισε Σύμ.

ἀνηλγία ἐπίρρ. Κάμπ. Σύμ. ἄνηλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.
κ. ἁ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἄνηλγία Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡλγος.

Πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἐνθ' ἄν.: *Ἄνηλα πιάσαμε τὴ*
βλύσι Ἀπύρανθ. *Ἄνηλα ἐσηκωθήκαμε* αὐτόθ. *Ἄνηλα ξεκι-*
νήσαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Πρω. *Ἄνηλγία* ῥταμε Σύμ.
Ἄνηλγία ἐσηκώστην Ρόδ. Συνών. ἀν'ήλγεια, ἀν'ήλγιστα.

ἀν'ήλγεια ἐπίρρ. Κάμπ. Κῶς Λέσβ. Νάξ. (Φιλότ.) Χάλκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγος.

Ἀν'ήλγεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ φτάξωμε ἀν'ήλγεια Φιλότ.

ἀν'ήλγαιος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἡπ. ἀν'ήλγαιος Ἡπ. ἄν'ήλγαι-
κός Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀν'ήλγαιό τό, ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 26

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡλγαιός.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, ἀν'ήλγος ἐνθ' ἄν.: *Σπίτι ἀν'ήλγαιο*
Ἀθῆν. Συνών. ἀν'ήλγαιος **A 1**, ἀν'ήλγος **1**, ἀντίθ.

πρὸς ἡλγος. **2)** Τὸ οὐδ. οὐσ., ἀποθήκη, τροφίμων
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: *Πάντα τ' ἀν'ήλγαιό τῆς γραιῆς*
ἦταν γεμάτο. Συνών. κελλάρι.

ἀν'ήλγιστα ἐπίρρ. Κύθν. Μῆλ. Σάμ. Σίφν. ἀν'ήλγισ-
τα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγαιος.

Ἀν'ήλγεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Σηκώνομαι ἀν'ήλγιστα Κύθν.
Σίφν.

ἀν'ήλγαιος ἐπίθ. σύνηθ. ἀν'ήλγαιος Πόντ. (Τραπ.)
ἀν'ήλγαιους βόρ. ἰδιώμ. ἀν'ήλγαιος σύνηθ. ἀν'ήλγαιους
βόρ. ἰδιώμ. ἄλγαιος Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἁ.)
Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἡπ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἁ.
ἄλγαιους Εὔβ. (Στρόπον.) κ. ἁ. ἀν'ήλγαιος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀν'ήλγαιος. Τὸ ἄλγαιος ἐκ τοῦ
ρ. λιάζομαι παρὰ τὸ παλαιότερον ἡλιάζομαι. Τὸ ἀν'ή-
λγαιος ἐκ τοῦ ἄλγαιος καθὼς καὶ ἄβαθος - ἀνάβα-
θος, ἄβλαβος - ἀνάβλαβος κττ., περὶ ὧν ἰδ. στερητ. ἀ-

A) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου
σύνηθ.: *Τόπος ἀν'ήλγαιος. Σπίτι ἀν'ήλγαιο πολλαχ. Ἀν'ήλγαιος*
πλαγὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χάσκει μέσα 'ς τὸ βράχο ἕνα βαθιὸ
ἀν'ήλγαιο, σκοτεινισμένο, κατασκοτεινὸ σπήλαιο ΚΠασα-
γιάνν. Παραμύθ. 6 *Τὰ ἀν'ήλγιστα βάθη τῆς γῆς* ΑΚαρκα-
βίτσ. Λόγια πλώρ. 179 *Καλύβι ἀν'ήλγαιο* ΑΚαρκαβίτσ.
Ἀρχαιολόγ. 8. || Ποίημ.

Ὅλα τοῦ ἡλίου τὰ ὄνειρα, οἷς ὠνειρεύτηκα, ὅμως

ὅπου ξυπνήσω, ἀν'ήλγαιος πάντα 'ς τὴ νύχτα ὁ δρόμος

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 117. **β)** Ὁ μὴ ἐκτεθειμένος
ἢ ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀν'ήλγαιο*
ἢ ἀν'ήλγαιο καλαμπόκι - σ'τάρι κττ. Κονκούλλια - μπαμπάκια
ἀν'ήλγιστα ἢ ἀν'ήλγιστα. Σταφύλια ἀν'ήλγιστα ἢ ἀν'ήλγιστα (τὰ
μετὰ τὸν τρυγητὸν εἰσαγόμενα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ληνόν)
σύνηθ. *Ροῦχα ἄλγαια* Σαρεκκλ. *Ἄλγαιο σεδόνι* Κρήτ.
Ἄλγαια βελανίδια - χαρούπια αὐτόθ. *Ἄλγαιες σταφίδες*
αὐτόθ. *Ἄλγαιον καλαμπόκι* Στρόπον. *Ἀν'ήλγαια φασούλια*
Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Ἀν'ήλγαιο φίδι* (εἶδος ἰοβόλου ὄφεως
οὐδέποτε ἡλιαζομένου) Πελοπ. (Κορινθ.) *Ἀν'ήλγαιο κερὶ*
(τὸ μὴ ἐκτεθὲν εἰς τὸν ἥλιον πρὸς λεύκασιν, τὸ κίτρινον)
Λεξ. Δημητρ. *Ἀν'ήλγαιον νιρὸ* (τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου ἀντλούμενον καὶ χρησιμοποιοούμενον ὑπὸ τῶν γυναι-
κῶν πρὸς λουσίαν κατὰ τὴν 24 Ἰουνίου) Λέσβ. *Ἀν'ήλγαιος*
ἡρθαμι (πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου) Αἰτωλ. || Φρ. *Ἀν'ή-*
λγαιος ἀνθρωπος (ὁ διαρκῶς μένων ἐν τῇ οἰκίᾳ του)
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) *Ὁ βασιλεὺς ὁ ἀν'ήλγαιος* (ὁ Χάρως) Λεξ.
Δημητρ. *Ἀὖς* του τὸ μαχαίρι νὰ κόψη τ' ἀν'ήλγιστα καβούρια
(ἐπὶ δειλοῦ. ἀν'ήλγιστα καβούρια = εἶδος καρκίνων ὑποκι-
τρίνων καὶ ἡμιθανῶν) Πελοπ. (Λακων.) Τὸ θηλ. *Ἀν'ήλγαι-*
στη ὄν. γυναικὸς Μεγίστ. *Ἀν'ήλγαιο Νερό* τοπων. Πελοπ.
(Μάν.) **γ)** Ὁ ἔχων ἄβραν τὴν ἐπιδερμίδα ὡς μὴ ἐκτι-
θέμενος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ἐσκιατραφημένος (Ἐβδομαδ. Τύπ.
8 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.: *Κοίταζα τοὺς δγὼ Τουρκο-*
πουλλες, ἦτανε τρυφερὲς καὶ ἀν'ήλγαιες, ἦτανε τριανταφυλλεῖς
(Ἐβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.) *Μετὰ μικρούλλα ἀν'ήλγαιη* Λεξ.
Δημητρ. Καὶ ἄνευ οὐσ. ἢ ἀν'ήλγαιη ἢ ἀν'ήλγαιη ἐν παραμυθ.
ἢ βασιλοπούλλα τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος δὲν εἶδε ποτὲ πολλαχ.

2) Χλωμός ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 46: *Ὅ,τι εἶχε βγῆ*
ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὕστερις ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνια... ὁμορφάν-
θρωπος, μὰ λιγνός, στεγνωμένος, ἀν'ήλγαιος.

B) Οὐσ. **1)** Ἀρσ. καὶ οὐδ., εἶδος ὄφεως δηλητη-
ριώδους ζῶντος ὑπὸ τὴν γῆν (πιστεύεται ὅτι ὁ δηχθεὶς
ὑπ' αὐτοῦ θεραπεύεται μόνον ἂν παραμείνῃ εἰς μέρος ἀν'ή-

